

Sygn. akt VIII Gz 127/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

Sędziowie: SSO Elżbieta Kala

SSO Wiesław Łukaszewski

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) z siedzibą w S., działająca poprzez (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce

przy udziale (...) sp. z o.o. B.

o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. B.

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 września 2015 r. , sygn. akt XV GU 80/15

postanawia:

1. **oddalić zażalenie**

2. **zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego**

SSO Elżbieta Kala SSO Wojciech Wołoszyk SSO Wiesław Łukaszewski

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w S., działająca poprzez (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce złożył wniosek o ogłoszenie upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.. W uzasadnieniu Wnioskodawca wskazał w szczególności , iż w dniu 28 listopada 2011 r. pomiędzy Wierzycielem a (...) sp. z o.o. w B. zawarte zostało Porozumienie Restrukturyzacyjne, na podstawie którego (...) przystąpiła do długu dłużnika (...) K. M. obejmującego zadłużenie w łącznej kwocie 9.585.550,20 zł. Ze względu na nie wywiązywanie się przez Grupę (...) oraz K. M. ze zobowiązań wynikających z Porozumienia Restrukturyzacyjnego, Wierzyciel wypowiedział Porozumienie Restrukturyzacyjne w całości ze skutkiem natychmiastowym oraz wezwał (...) i K. M. do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 9.145.429,89zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wypowiedzenia. Pomimo upływu terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, (...) i K. M. do chwili obecnej nie dokonali zapłaty. Roszczenia (...) z Porozumienia Restrukturyzacyjnego zostały zabezpieczone hipoteką umowną łączną kaucyjną oraz hipoteką umowną zwykłą, ustanowionymi na rzecz (...) na nieruchomościach stanowiących własność lub pozostających w użytkowaniu wieczystym (...) wymienionych szczegółowo w porozumieniu. Ponadto roszczenia (...) zostały zabezpieczone hipoteką umowną łączną kaucyjną ustanowioną na rzecz (...) na nieruchomości stanowiącej własność K. M. położonej w S.. W dniu 13 czerwca 2012 r. (...) przeniosła prawa do szczegółowo opisanych we wniosku nieruchomości poprzez ich sprzedaż na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Ponadto K. M. w dniu 13 czerwca 2012r. przeniósł prawo własności części nieruchomości w S. na rzecz

(...) sp. z o.o. Następnie, w dniu 15 czerwca 2012r., K. M. przeniósł prawo własności pozostałej części nieruchomości w S., to jest działki o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o.o. w S.. W związku z powyższym spółki (...) stały się wierzycielami rzeczowymi (...). W dniu 2 maja 2014 r. (...) sp. z o.o. przeniosła na rzecz (...) sp. z o.o. prawo własności i użytkowania wieczystego czterech z ośmiu (...) (...), za cenę 50.000zł, nieodpowiadającą rzeczywistej wartości rynkowej zbytych nieruchomości. Następnie, aktem notarialnym z dnia 5 sierpnia 2014 r., (...) sp. z o.o. sprzedała (...) sp. z o.o. prawo użytkowania wieczystego pozostałych czterech z ośmiu nieruchomości (...) za cenę 50.000zł, nieodpowiadającą rzeczywistej wartości rynkowej zbytych nieruchomości. W dniu 27 sierpnia 2014r. (...) sprzedała (...) sp. z o.o. prawo własności kolejnej nieruchomości położonej w S.. Wnioskodawca podał, że na nieruchomościach dłużnika, aktualnie przysługujących (...) sp. z o.o., zostały ustawione hipoteki na rzecz (...) na zabezpieczenie jego wierzytelności w stosunku do (...) i K. M., wynikających z Porozumienia Restrukturyzacyjnego.

Wnioskodawca powołał się na treść art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, argumentował, że przez samo nabycie nieruchomości obciążonej hipoteką zbywca pozostaje dłużnikiem osobistym, a nabywca staje się dłużnikiem rzeczowym, odpowiadającym tylko z nieruchomości oraz in solidum z dłużnikiem osobistym (art. 519 § 2 pkt 2 k.c.). Wskazał, że z uwagi na to, iż między (...) a (...) sp. z o.o. nie istnieje stosunek umowny, dla spełnienia wymogów art. 78 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i uznania, iż wierzytelność hipoteczna jest wymagalna także wobec (...) sp. z o.o. jako dłużnika rzeczowego, wystarczające jest powiadomienie dłużnika rzeczowego o wypowiedzeniu umowy dłużnikowi osobistemu, co zostało w przedmiotowym przypadku dokonane. W konsekwencji, odpowiedzialność (...) sp. z o.o. wobec (...) w niniejszej sprawie istnieje na zasadzie obligacji realnej i odpowiada zasadom, na których odpowiada wobec (...) K. M. i (...) jako dłużnicy osobiści, jednakże do wysokości hipotek i z ograniczeniem odpowiedzialności do wartości nabytych nieruchomości dłużnika.

Wnioskodawca podniósł, że pismami z dnia 28 lipca 2014r., 6 sierpnia 2014r. oraz 27 marca 2015r. Bank wezwał (...) sp. z o.o. do zapłaty na jego rzecz kwoty zadłużenia wynikającej z Porozumienia Restrukturyzacyjnego, informując jednocześnie, że K. M. i (...) zaniechali spłaty wskazanego zadłużenia, a Bank wypowiedział Porozumienie Restrukturyzacyjne ze skutkiem na dzień 5 kwietnia 2012r. Kwota zadłużenia w dniu sporządzenia ostatniego z wezwań wynosiła 12.285.433,18zł. Wierzyciel podniósł, że (...) sp. z o.o. nie uiściła wymagalnych kwot na rzecz Wierzyciela, a zatem nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, a stan taki ma charakter trwały. Pozwala to uznać, iż została spełniona przesłanka niewypłacalności Dłużnika, a tym samym zachodzą przesłanki ogłoszenia upadłości Dłużnika. Niezależnie od powyższego, zdaniem Wierzyciela, spełniona jest także przesłanka określona w art. 11 ust. 2 Prawa upadłościowego i naprawczego do ogłoszenia upadłości Dłużnika. Suma zobowiązań przysługujących Bankowi względem Dłużnika przekracza bowiem 12 milionów złotych, podczas gdy wartość kapitału zakładowego (...) sp. z o.o. wynosi jedynie 5.000 zł, a suma zobowiązań Dłużnika przekracza wartość jego majątku, która zgodnie z operatami szacunkowymi nieruchomości Dłużnika oraz wyceną majątku dokonaną przez tymczasowego nadzorcę sądowego w toku postępowania o ogłoszenie upadłości K. M. wynosiła w latach 2010-2013 łącznie 11.894.046zł, a obecnie zmalała. Ponadto Wierzyciel wskazał, że według jego wiedzy Dłużnik posiada także wymagalne zobowiązania wobec innych wierzycieli.

W piśmie z dnia 13 maja 2015r. uczestnik (...) sp. z o.o. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniósł o oddalenie złożonego przez wierzyciela wniosku o ogłoszenie upadłości Uczestnika i zasądzenie od Wnioskodawcy na rzecz Uczestnika zwrotu kosztów postępowania. W pierwszej kolejności Dłużnik podniósł zarzut braku legitymacji Wnioskodawcy do złożenia przedmiotowego wniosku. Wyjaśnił, że podstawę roszczeń Wnioskodawcy wobec Uczestnika stanowią wskazane we wniosku o ogłoszenie upadłości zabezpieczenia hipoteczne nieruchomości. Jednakże w związku ze zbyciem w dniu 14 kwietnia 2015r. nieruchomości opisanych we na rzecz innego podmiotu należy uznać, że Wnioskodawca utracił wszelkie prawa do zaspokojenia się z jakichkolwiek składników majątku Uczestnika. Wobec tego nie pozostaje on w żadnej relacji prawnej w stosunku do Uczestnika, nie jest więc nawet wierzycielem rzeczowym uczestnika, a zatem nie jest wierzycielem uczestnika w rozumieniu art. 20 ust. 1 p.u.n. i nie posiada legitymacji do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości uczestnika. W piśmie procesowym z dnia 1 lipca 2015r. Uczestnik podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, wskazując ponadto, że nie ma miejsca

niewspółmierność świadczenia w postaci transakcji zbycia 12 nieruchomości na rzecz (...) sp. z o. o. za cenę 160.000zł, albowiem zbyte nieruchomości są obciążone hipotekami na rzecz Wnioskodawcy oraz innych podmiotów w łącznej wysokości 15.712.178,70zł. Biorąc pod uwagę, że tymczasowy nadzorca sądowy wycenił nieruchomości Uczestnika na kwotę 9.000.000 zł, to należy uznać, iż wartość obciążeń znacznie przewyższa wartość nieruchomości.

W piśmie z dnia 1 lipca 2015r. Wnioskodawca podtrzymał w całości wniosek o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. Wnioskodawca podniósł ponadto, że sprzedaż prawa własności i użytkowania wieczystego dwunastu nieruchomości aktem notarialnym z dnia 14 kwietnia 2015 roku została dokonana w okolicznościach przemawiających za uznaniem jej za bezskuteczną na podstawie art. 127 ust. 1 p.u.n. Ponadto Wnioskodawca zakwestionował datę zawarcia umowy sprzedaży wskazanych nieruchomości, wskazał także na pozorność zawartej umowy sprzedaży pomiędzy spółkami (...) sp. z o.o. i (...), które reprezentowane były przez tę samą osobę - J. F., a umowa ta mogła zostać zawarta dla pozoru w celu ukrycia rzeczywistej darowizny dokonanej przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...).

Sąd Rejonowy ustalił, iż wnioskodawca jest przedsiębiorcą zagranicznym - działającym w Polsce przez swój oddział - (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W.. W dniu 28 listopada 2011 r. pomiędzy wnioskodawcą a K. M. i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarte zostało Porozumienie Restrukturyzacyjne, zmienione następnie Aneksem nr (...), na podstawie którego (...) przystąpiła do długu K. M. obejmującego zadłużenie w łącznej kwocie 9.585.550,20 zł wobec (...). (...) zobowiązała się do solidarnej spłaty zadłużenia wspólnie z dłużnikiem K. M. na warunkach określonych w Porozumieniu (§ 2). Bank był uprawniony do rozwiązania Porozumienia w całości lub w części ze skutkiem natychmiastowym w sytuacji nie wywiązania się przez Dłużników między innymi z obowiązku spłaty zadłużenia objętego tym Porozumieniem (§ 7 ust. 1 w zw. z § 1 Porozumienia).

Roszczenia wnioskodawcy wynikające z Porozumienia Restrukturyzacyjnego zostały zabezpieczone hipoteką umowną łączną kaucyjną oraz hipoteką umowną zwykłą, ustanowionymi na rzecz (...) na następujących nieruchomościach stanowiących własność lub pozostających w użytkowaniu wieczystym (...):

1. nieruchomość położona w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
2. nieruchomość położona w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
3. nieruchomość położona w J. nr 11, dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
4. nieruchomość położona w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
5. nieruchomość położona w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
6. nieruchomość położona w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
7. udział wynoszący (...) części w nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...);
8. nieruchomość położona w J., na którą składają się działki gruntu nr (...) o łącznej powierzchni 3,9499 ha, dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Ponadto roszczenia (...) zostały zabezpieczone hipoteką umowną łączną kaucyjną ustanowioną na rzecz (...) na nieruchomości stanowiącej własność K. M. położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). (...) Sp. z o.o. i K. M. nie wywiązali się ze zobowiązań

wynikających z Porozumienia Restrukturyzacyjnego. W tej sytuacji (...) pismami z dnia 8 marca 2012 r. wypowiedział Porozumienie Restrukturyzacyjne w całości ze skutkiem natychmiastowym oraz wezwał (...) i K. M. do spłaty zadłużenia w łącznej wysokości 9.145.429,89 zł, w terminie 7 dni od daty otrzymania wypowiedzenia. (...) i K. M. do chwili obecnej nie dokonali żądanej zapłaty.

W dniu 13 czerwca 2012 r. (...) sp. z o. o. sprzedała na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. następujące prawa do nieruchomości:

1. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
2. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
3. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w J. nr 11, wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
4. Prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
5. Prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
6. Prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
7. prawo własności niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w J., objętej księgą wieczystą o numerze (...)
8. udział wynoszący 3372/4312 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu, położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)

K. M. w dniu 13 czerwca 2012r. przeniósł prawo własności części (...) w S., obejmującej działki o numerach (...) na rzecz (...) sp. z o.o. Wskazane działki, po ich odłączeniu od nieruchomości w S., stanowią odrębną nieruchomość, dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Następnie, w dniu 15 czerwca 2012r., K. M. przeniósł prawo własności pozostałej części nieruchomości w S., to jest działki o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o. o. w S..

Na dzień 20 czerwca 2012 r. (...) nie wykonała swoich zobowiązań wobec Wierzyciela z tytułu Porozumienia Restrukturyzacyjnego w łącznej wysokości 9.625.609,47 zł. Pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. wnioskodawca powiadomił (...) Sp. z o.o. oraz (...) sp. z o. o. o wypowiedzeniu Porozumienia Restrukturyzacyjnego w całości wobec (...) oraz wezwał spółki (...) do zapłaty zadłużenia wynikającego z Porozumienia Restrukturyzacyjnego w kwocie zadłużenia aktualnej na datę wezwania. Wezwanie (...) zostało doręczone do (...) w dniu 6 września 2012 r., natomiast wezwanie skierowane do (...) nie zostało podjęte i zostało zwrócone z adnotacją poczty, że firma nie istnieje.

W dniu 2 maja 2014 r. na mocy umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem K. G. , (...) sp. z o. o. sprzedała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.:

1. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
2. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),

3. prawo własności nieruchomości położonej w J., gmina (...), o pow. 3,9499 ha , dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
4. prawo własności zabudowanej nieruchomości położonej w J., gmina (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
5. prawo własności niezabudowanej nieruchomości położonej w S., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

W umowie sprzedaży strony ustaliły cenę sprzedaży wskazanych w niej nieruchomości na łączną kwotę 50.000 zł, płatną w terminie do dnia 2 maja 2019 r. Wskazały jednocześnie, że określona w umowie cena sprzedaży wynika z obciążenia hipotekami będących przedmiotem sprzedaży nieruchomości.

W dniu 5 sierpnia 2014 r., na mocy umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem K. G. (...) sp. z o. sprzedała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.:

1. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w B. przy ul. (...) wraz z prawem własności budynku warsztatowego, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
2. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w B. przy ul. (...) wraz z prawem własności budynku po byłej gazowni (wymagającym kapitalnego remontu lub rozbiórki), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
3. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w B. przy ul. (...) 27 wraz z prawem własności budynku warsztatowego, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
4. prawo współużytkowania wieczystego w udziale wynoszącym 3372/4312 części nieruchomości położonej w B. , dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

Strony ustaliły cenę sprzedaży na łączną kwotę 50.000 zł, płatną w terminie do dnia 2 maja 2019 r. Jednocześnie strony wskazały, że określona w umowie cena sprzedaży wynika z obciążenia hipotekami będących przedmiotem sprzedaży nieruchomości.

W dniu 14 kwietnia 2015 r. na mocy umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem E. H. , (...) sp. z o. o. sprzedała na rzecz (...) sp. z o. o. w B.:

1. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
2. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
3. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w J. nr 11, wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
4. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)

5. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
6. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
7. prawo własności niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w J., objętej księgą wieczystą o numerze (...)
8. udział wynoszący 3372/4312 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu, położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
9. prawo własności nieruchomości położonej w S., obejmującej działki o numerach (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
10. prawo własności nieruchomości położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
11. prawo własności nieruchomości położonej w J., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),

oraz dwie inne nieruchomości, które nie były obciążone hipotekami na zabezpieczenie roszczeń Wnioskodawcy.

Strony ustaliły cenę sprzedaży na łączną kwotę 160.000 zł, płatną w terminie do dnia 14 kwietnia 2016r. Jednocześnie strony wskazały, że określona w umowie cena sprzedaży wynika z obciążenia hipotekami będących przedmiotem sprzedaży nieruchomości.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. powstała w listopadzie 2013 roku. Spółka jest wpisana do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Kapitał zakładowy spółki wynosi 5.000 zł. Według stanu widniejącego w rejestrze przedsiębiorców KRS współnikiem posiadającym 100% udziałów w spółce jest J. F., który jest jednocześnie jedynym członkiem zarządu spółki - Prezesem Zarządu, uprawnionym do jej jednoosobowej reprezentacji.

Dłużnik nie jest w chwili obecnej właścicielem ani użytkownikiem wieczystym żadnych nieruchomości. Nie posiada majątku ruchomego. Jedyne majątek dłużnika stanowią środki pieniężne w kwocie 5.340 zł. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez strony postępowania, których autentyczność i prawdziwość nie budziły jego zastrzeżeń, nie były też podważane przez samych uczestników. Sąd oparł się również na danych i informacjach przedstawionych przez tymczasowego nadzorcę sądowego w sprawozdaniu z dokonanych czynności, które nie budziły wątpliwości Sądu w zakresie rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd Rejonowy zważył, iż w pierwszej kolejności rozważenia wymagała kwestia legitymacji czynnej wnioskodawcy do żądania ogłoszenia upadłości (...) sp. z o.o. w B.. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (dalej „p.u.n.”) upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Według art. 11 ust. 1 p.u.n. dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Z kolei w myśl art. 11 ust. 2 p.u.n. dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Stosownie do treści art. 20 ust. 1 p.u.n. wniosek o ogłoszenie upadłości może zgłosić dłużnik lub każdy z jego wierzycieli. Podnosząc zarzut braku legitymacji wnioskodawcy w niniejszej sprawie dłużnik stanął na stanowisku, że (...) sp. z o. o. nie jest dłużnikiem osobistym wnioskodawcy, a był jedynie dłużnikiem rzeczowym wobec nabycia od (...) sp. z o. o. w dniach 2 maja 2014r., 5 sierpnia 2014r. i 27 sierpnia 2014r.

nieruchomości wraz z obciążeniami hipotecznymi ustanowionymi na rzecz wnioskodawcy. Status dłużnika rzeczowego wnioskodawca jednak utracił w związku ze zbyciem w dniu 14 kwietnia 2015r. nieruchomości obciążonych hipotekami zabezpieczającymi roszczenia wnioskodawcy.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca już w dacie składania wniosku, tj. w dniu 14 kwietnia 2015r. nie miał legitymacji do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika, który w tej dacie zbył prawa do nieruchomości, na których ustanowione została na rzecz wnioskodawcy hipoteki. Były to:

1. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
2. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
3. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w J. nr 11, wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
4. prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
5. Prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...)
6. Prawo użytkowania wieczystego gruntu położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budynku posadowionego na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...);
7. prawo własności niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w J., objętej księgą wieczystą o numerze (...);
8. Udział wynoszący 3372/4312 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu, położonego w B. przy ul. (...), wraz z prawem własności budowli posadowionej na tej nieruchomości, objętych księgą wieczystą o numerze (...);
9. prawo własności nieruchomości położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
10. prawo własności nieruchomości położonej w S., obejmującej działkę o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);
11. prawo własności nieruchomości położonej w J., dla której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

Wskutek dokonanej sprzedaży wnioskodawca stracił status wierzyciela hipotecznego względem dłużnika. Oznacza to, że w chwili orzekania w przedmiocie wniosku o ogłoszenie upadłości, a nawet w chwili składania wniosku o ogłoszenie upadłości (...) nie była już wierzycielem dłużnika w rozumieniu art. 20 ust. 1 p.u.n., zatem nie miała legitymacji do żądania ogłoszenia upadłości dłużnika. Zgodnie z art. 24 p.u.n. wierzyciel ma obowiązek jedynie uprawdopodobnienia swojej wiarygodności. W kwestii legitymacji do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości Sąd Rejonowy stoi jednak na stanowisku, że na etapie orzekania w przedmiocie ogłoszenia upadłości powinna ona być udowodniona, a nie uprawdopodobniona. Sąd zgadza się z poglądem, iż „dla oceny uprawnienia wierzyciela do żądania ogłoszenia upadłości dłużnika rozstrzygające znaczenie ma okoliczność, czy jest on wierzycielem w chwili wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości”. (S. Gurgul Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, rok wyd. 2013, wydawnictwo C.H. Beck, kom. do art. 20). Trzeba w tym miejscu zauważyć, iż regulacja art. 24 p.u.n. określa jedynie wymogi formalne wniosku o ogłoszenie upadłości, których nie spełnienie skutkować będzie zwrotem wniosku. W przypadku spełnienia przez wniosek wymogów formalnych, status wierzyciela (legitymacja) będzie musiała być jednak udowodniona. Stwierdzenie to wynika z analizy art. 20 ust. 1 p.u.n. Skoro bowiem wniosek o ogłoszenie upadłości

dłużnika może zgłosić wierzyciel, oznacza to, że okoliczność, że wnioskodawca jest wierzycielem dłużnika musi zostać udowodniona przez tego wnioskodawcę w toku postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości (zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu - art. 6 k.c.). Oznacza to, że wnioskodawca powinien we wniosku o ogłoszenie upadłości lub później przytoczyć wszystkie twierdzenia konieczne do wykazania, że posiada legitymację do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz powołać dowody na ich poparcie. Niedopuszczalne byłoby bowiem ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy na wniosek podmiotu, który nie ma uprawnienia do żądania ogłoszenia upadłości dłużnika, a to z uwagi na zbyt daleko idące skutki ogłoszenia upadłości dla dłużnika (por. B. S. (1), P. Z., „Sporność roszczenia a legitymacja wierzyciela do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości” (opubl. „Monitor Prawa Bankowego”, październik 2013, s. 97 - 108).

(...) powoływała się także na fakt bezskuteczności zawartej przez (...) Sp. z o.o. umowy sprzedaży z dnia 14 kwietnia 2015 r. - z mocy prawa, w związku z brzmieniem art. 127 ust. 1 p.u.n. Zważyć jednak należy, że wszelkie skutki prawne wypływające z art. 127 p.u.n. aktualizują się dopiero z chwilą ogłoszenia upadłości. Instytucja bezskuteczności czynności prawnych upadłego dokonanych z pokrzywdzeniem wierzycieli została uregulowana w przepisach Prawa upadłościowego i naprawcze dotyczących postępowania już po ogłoszeniu upadłości. W pierwszej fazie przedmiotem postępowania jest wyłącznie zagadnienie istnienia podstaw ogłoszenia upadłości dłużnika, po uprzednim zbadaniu podstaw legitymacji czynnej wnioskodawcy, w przypadku braku której wniosek powinien zostać oddalony, niezależnie od istnienia czy nieistnienia przesłanek ogłoszenia upadłości uregulowanych w przepisach Działu III Tytułu I w/w ustawy (Podstawy ogłoszenia upadłości).

Nie ulega wątpliwości, że bezskuteczność czynności upadłego określona w art. 127-128 p.u.n. powstaje z mocy samego prawa jako skutek ogłoszenia upadłości dłużnika (...), a ewentualny wyrok sądu stwierdzający tę bezskuteczność ma w związku z tym charakter deklaratywny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 409/09, nie publ., LEX nr 686366). Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi jednak na stanowisku, że bezskuteczność czynności prawnych opisanych w art. 127 ust. 1 i 3 p.u.n. wymaga dodatkowego potwierdzenia w orzeczeniu sądowym (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 stycznia 2014 r., I ACa 670/13, nie publ., LEX nr 1425372 i cytowany w jego uzasadnieniu wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 273/11, nie publ., Lex nr 1131119), a takim wnioskodawca w niniejszej sprawie na obecnym etapie postępowania nie dysponuje. Nie można zatem uzależnić legitymacji procesowej czynnej od zdarzenia przyszłego, a takim jest niewątpliwie powstająca ex lege, z chwilą ogłoszenia upadłości bezskuteczność czynności, która jednakże wymaga odzwierciedlenia w wyroku sądu o charakterze deklaratywnym. W przypadku ustalenia przez Sąd, iż czynność nie jest bezskuteczna doszłoby do sytuacji, w której ogłoszono upadłość, czyli stan pociągający daleko idące skutki dla przedsiębiorcy, na wniosek podmiotu, który nie był wierzycielem, a zatem nie był legitymowany do złożenia takiego wniosku. Co więcej procesy, które prowadzą do takiego orzeczenia, z uwagi na ich skomplikowany charakter, są długotrwałe. Zatem przedsiębiorca, wobec którego ogłoszono by upadłość w opisanych okolicznościach, mógłby ponieść szkodę o rozmiarach trudnych do przewidzenia.

W tym miejscu zważyć należy, iż stanowisko wnioskodawcy jakoby art. 127 p.u.n. znajdował zastosowanie już na etapie orzekania w przedmiocie ogłoszenia upadłości jest błędne. Zgodnie z art. 13 ust. 1 p.u.n. sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. Sąd może oddalić wniosek o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania (art. 13 ust. 2 p.u.n.). Przepisów tych nie stosuje się jednak w sytuacji, gdy zostanie uprawdopodobnione, że obciążenia majątku dłużnika są bezskuteczne według przepisów ustawy albo gdy dokonane zostały w celu pokrzywdzenia wierzycieli, jak również gdy zostanie uprawdopodobnione, że dłużnik dokonał innych czynności prawnych bezskutecznych według przepisów ustawy, którymi wyzbył się majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania. Wykazanie, że istnieją okoliczności, o których mowa w art. 13 ust. 3, powoduje, że w sprawie nie stosuje się art. 13 ust. 1 i 2, co oznacza, że sąd nie może oddalić wniosku o ogłoszenie upadłości na tych podstawach. Sąd więc musi rozpoznać wniosek i stwierdzić, czy istnieją podstawy do ogłoszenia upadłości, a w razie istnienia tych podstaw określonych bliżej w art.

10 i 11, ogłosić upadłość (por. orz. SN z dnia 4 marca 2005 r., III CZP 95/04, Biul. SN 2005, nr 3, s. 8). Regulacja zawarta w art. 13 ust. 3 nie wymaga udowodnienia okoliczności, że obciążenia majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym czy hipoteką morską są bezskuteczne albo by były dokonane z pokrzywdzeniem wierzycieli, lecz wystarczy, że okoliczności te zostaną uprawdopodobnione. Tak samo wykazanie, że dłużnik wyzbył się swego majątku za pomocą czynności prawnych bezskutecznych według prawa upadłościowego i naprawczego, nie wymaga udowodnienia, lecz wystarczy je uprawdopodobnić. Do sposobu uprawdopodobnienia tych okoliczności przez art. 35 stosuje się art. 243 k.p.c. Oznacza to, że wspomniane wyżej okoliczności mogą być wykazane z pominięciem przepisów o dowodach, np. na podstawie ogłoszeń prasowych, ulotek reklamowych czy też oświadczenia na piśmie osób trzecich. Art. 13 ust. 3 p.u.n. dotyczy zatem jedynie kosztów postępowania i do jego zastosowania wystarczy uprawdopodobnienie, że dłużnik wyzbył się swego majątku za pomocą czynności prawnych bezskutecznych. Z uwagi na wyżej wskazane daleko idące skutki ogłoszenia upadłości dla dłużnika (w tym zwłaszcza zagrożenie powstania poważnych szkód), art. 13 ust. 3 p.u.n. nie może stanowić podstawy do wykazywania legitymacji czynnej na podstawie art. 127 p.u.n., którego skutki powstają ex lege, ale z chwilą ogłoszenia upadłości.

Wnioskodawca wskazywał także na możliwą pozorność umowy sprzedaży zawartej pomiędzy dłużnikiem, a spółką (...) sp. z o. o. w celu ukrycia rzeczywistej umowy darowizny, co prowadziłoby do jej nieważności ex tunc. Wskazywał, że zasadnym jest ustalenie czy w chwili zawarcia umowy sprzedaży (...) sp. z o. o. prowadziła jakąkolwiek działalność gospodarczą, jakie uzyskiwała przychody z działalności, jaki był wówczas jej stan majątkowy oraz czy będzie w stanie zaspokoić roszczenia (...) sp. z o. o. z tytułu zawarcia umowy sprzedaży. W tym kontekście za bezprzedmiotowy należało uznać wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia czy sytuacja majątkowa i finansowa (...) w dacie zawarcia umowy sprzedaży była wystarczająca do zaspokojenia roszczenia (...) o zapłatę kwoty 160.000zł z tytułu zawarcia umowy sprzedaży i czy gwarantowała taką zapłatę, a także wniosek o zobowiązanie (...) sp. z o. o. do przedstawienia dowodu składania do Urzędu Skarbowego deklaracji VAT i CIT za rok 2014 i styczeń - kwiecień 2015r., gdyż wnioski biegłego i ewentualne ustalenia sądu upadłościowego nie byłyby miarodajne dla przesądzenia sytuacji majątkowej (...) sp. z o. o. i możliwości zaspokojenia roszczeń dłużnika w dacie terminu zapłaty ceny sprzedaży, to jest w dniu 14 kwietnia 2016 r. Tym bardziej wnioskowane dowody w żadnej mierze nie mogłyby przesądzić o rzeczywistej woli stron umowy sprzedaży, co jest niezbędne dla ustalenia pozorności czynności prawnej. Zważyć należy, że do przyjęcia pozorności czynności prawnej niezbędne jest ustalenie, że obie jej strony złożyły oświadczenia woli mając pełną zgodną świadomość braku zamiaru wywołania jakichkolwiek skutków prawnych albo, że zgodnym, z góry powziętym zamiarem stron było dokonanie czynności pozornej w celu ukrycia innej zamierzonej czynności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2006r., sygn. akt II CK 428/05). Zatem Sąd oddalił wnioski dotyczące ustalenia sytuacji majątkowej (...) sp. z o. o. jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd oddalił także wnioski dowodowe o zobowiązanie notariusza E. H. do przedstawienia prowadzonej przez nią księgi notarialnej repertorium A za okres od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 30 kwietnia 2015r. oraz dowodu nadania wypisu Umowy Sprzedaży do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy X Wydziału Ksiąg Wieczystych oraz do organu podatkowego właściwego dla siedziby Kancelarii Notarialnej, albowiem wnioskodawca w żaden sposób nie uprawdopodobnił swego twierdzenia dotyczącego ewentualnego sfalszowania przez notariusza daty zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy dłużnikiem i (...) sp. z o. o. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości jakichkolwiek zapisów umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego, gdyż notariusz jest osobą zaufania publicznego, co oznacza, że z mocy zajmowanego stanowiska korzysta z zaufania ogółu, a dokonywane przez nią czynności z tego powodu mają znamię wiarygodności. Przy zachowaniu formy aktu notarialnego wchodzi w rachubę złożenie oświadczenia woli przed osobą zaufania publicznego, a więc w warunkach, które gwarantują całkowitą pewność zarówno co do samego faktu złożenia oświadczenia woli, jak i co do treści tego oświadczenia (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1967r., III CZP 88/66, Lex Polonica nr 320050), a akt notarialny jest dokumentem urzędowym w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Ponadto zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że w kancelarii notarialnej od 14 kwietnia 2015r. (dnia zawarcia umowy sprzedaży) do 7 maja 2015r. (dnia powzięcia wiadomości przez dłużnika o zabezpieczeniu jego majątku - zwrotne poświadczenie odbioru postanowienia - k. 468 akt) z pewnością zostało sporządzonych wiele aktów notarialnych, co powoduje, że niemożliwym byłoby zarejestrowanie pod kolejnym numerem w repertorium aktu zawartego po upływie kilku tygodni, ze znacznie wcześniejszą datą. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że wnioskodawca nie wykazał, aby w dacie

orzekania o jego wniosku był wierzycielem rzeczowym w stosunku do podmiotu, którego upadłości się domaga. Nie udowodnił zatem swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie. Sąd upadłościowy nie jest bowiem powołany do rozstrzygania sporu o istnienie lub nieistnienie prawa materialnego. Jeżeli zatem istnienia roszczenia nie sposób jednoznacznie ustalić na podstawie przedłożonych dokumentów, a dłużnik zaprzecza twierdzeniom wnioskodawcy i powołuje na tę okoliczność wiarygodne dowody - to wniosek o upadłość powinien być oddalony bez konieczności badania podstaw materialnych i prawnych kwestionowanego roszczenia (por. Bartosz Sierakowski, Piotr Zimmerman j/w).

Przesądzenie kwestii braku formalnej legitymacji wnioskodawcy w niniejszej sprawie powoduje, iż zbędne jest ustalanie podstaw niewypłacalności oraz nieistnienia przesłanek negatywnych ogłoszenia upadłości. Mając powyższe okoliczności faktyczne i prawne na uwadze Sąd Rejonowy oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. na podstawie art. 20 ust. 1 a contrario p.u.n.

Postanowienie powyższe zaskarżył wnioskodawca zarzucając :

- 1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 35 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (p.u.n.), poprzez bezzasadne pominięcie przez Sąd I Instancji zgłoszonych przez Wierzyciela dowodów z dokumentów, załączonych do znajdującego się w aktach sprawy pisma (...) z dnia 18 września 2015 roku, a w konsekwencji błędne ustalenie przez Sąd I Instancji, iż Bank w chwili składania wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. i w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy nie miał legitymacji do złożenia wniosku, a to wskutek błędnego przyjęcia przez Sąd I Instancji, iż (...) sp. z o.o. przestał być Dłużnikiem rzeczowym (...) na skutek zbycia nieruchomości obciążonych hipotecznie i nie przysługiwał mu w chwili wydania Postanowienia tytuł prawny nieruchomości szczegółowo opisanych w zażaleniu,**
- 2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 20 ust. 1 p.u.n. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące się do błędnego przyjęcia, iż w Bank w chwili składania wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. i w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy nie miał legitymacji procesowej czynnej do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o., gdyż Bank przestał być wierzycielem hipotecznym (...) sp. z o.o.;**
- 3. błąd w ustaleniach faktycznych prowadzący się do błędnego przyjęcia, iż Bank w chwili składania wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. i w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy nie miał legitymacji procesowej czynnej do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o., gdyż Bank przestał być wierzycielem hipotecznym (...) sp. z o.o.;**

Wnioskodawca domagał się dopuszczenia w postępowaniu zażaleniowym dowodów z dokumentów pominiętych przez Sąd I Instancji, wskazanych w uzasadnieniu zażalenia; uchylenie zaskarżonego Postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od Dłużnika na rzecz Wierzyciela zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przytoczył stosowną argumentację wskazując, iż stanowisko Sądu I Instancji jest bezzasadne w świetle argumentacji przedstawionej w znajdującym się w aktach sprawy piśmie Wierzyciela z dnia 18 września 2015 roku, do którego załączone zostały dowody z dokumentów uzasadniające twierdzenie, iż (...) sp. z o.o., w dniu złożenia wniosku (...) o ogłoszenie upadłości i w dniu wydania zaskarżonego Postanowienia, był właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym (...) zabezpieczonych hipotecznie na rzecz (...). Z pominiętych przez Sąd I instancji dowodów z dokumentów, zarzutów i argumentów z pisma Wierzyciela z 18 września 2015 roku wynika w szczególności, iż (...) sp. z o.o. skutecznie nabył 100 % udziałów w kapitale zakładowym (...) dopiero w dacie notarialnego poświadczenia podpisów złożonych pod Umową Sprzedaży Udziałów, tj. z dniem 7 kwietnia 2015 roku, co wynika z art. 180 ustawy z dnia 15 września 2000 roku kodeks spółek handlowych (t.j. Dz.U. 2013 roku poz.

1030 z późn. zm.), zgodnie z którym zbycie udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością powinno być dokonane w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi. Umowa sprzedaży udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta bez zachowania powyższej formy obarczona jest z mocy prawa sankcją nieważności. Uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) podjęte w dniu 26 marca 2014 roku przez (...) sp. z o.o., tj. podmiot, który w tej dacie nie był jeszcze wspólnikiem (...), należy uznać za nieistniejące z mocy prawa, co powoduje, iż M. Ż. nigdy nie została skutecznie odwołana z zarządu (...). W konsekwencji od dnia 10 kwietnia 2015 roku, tj. od dnia, w którym została podjęta ważna i istniejąca uchwała o powołaniu nowego członka zarządu - J. F. - (...) ma dwóch członków zarządu - J. F. oraz M. Ż., która nigdy nie została skutecznie odwołana z zarządu ww. spółki i której pięcioletnia kadencja przewidziana w umowie spółki jeszcze nie upłynęła. Oświadczenie woli (...) odpowiednio o nabyciu nieruchomości od (...) sp. z o.o. (przy Umowie Sprzedaży pomiędzy (...) sp. z o.o. - (...)) bądź o sprzedaży (...) do spółek (...) i (...) (przy Umowie Sprzedaży (...) oraz Umowie Sprzedaży (...)) winno zostać złożone, zgodnie z zasadami reprezentacji łącznej obowiązującymi w spółce (...), przez obu pełniących w tym czasie swoje funkcje członków zarządu (...), tj. przez J. F. oraz M. Ż.. Brak zachowania zasady reprezentacji łącznej przy zawieraniu ww. umów skutkuje ich bezwzględną nieważnością ze skutkiem ex tunc, i nie mogą one zostać konwalidowane przy zachowaniu prawidłowej reprezentacji. (...) sp. z o.o., jak i (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. nie mogą powoływać się na rękojmię wiary publicznej ksiąg wieczystych wynikającą z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. 2013, poz. 707 z późn. zm.) i wywodzić z niej swoich uprawnień do Nieruchomości, bowiem: rękojnia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie chroni nabywcy w przypadku, gdy czynność prawna, na mocy której została przeniesiona własność nieruchomości obarczona jest sankcją nieważności. W dniu zawarcia Umowy Sprzedaży (...) oraz Umowy Sprzedaży (...), (...) sp. z o.o. nie był jeszcze wpisany w dziale II ksiąg wieczystych prowadzonych dla Nieruchomości jako ich właściciel bądź użytkownik wieczysty, a nawet późniejsze jego ujawnienie w stosownych księgach wieczystych jako uprawnionego pozostaje bez znaczenia dla działania rękojmi.

Gdyby Sąd I Instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego wskazanych w petitum zażalenia i nie pominął materiału dowodowego załączonego do pisma Wierzyciela z 18 września 2015 roku, to winien był dojść do wniosku, że zarówno (...) sp. z o.o. - (...), na którą (...) sp. z o.o. powołał się w piśmie z 13 maja 2015 roku, jak i późniejsza Umowa Sprzedaży (...) i Umowa Sprzedaży (...) obarczone są sankcją nieważności, bowiem w każdej z tych umów po jednej ze stron działała spółka (...), wadliwie reprezentowana tylko przez jednego z dwóch członków zarządu - J. F.. W takim stanie rzeczy Sąd I Instancji powinien stwierdzić, iż w dniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. jak i w dniu wydania zaskarżonego Postanowienia, Dłużnik posiadał tytuł prawny do (...) obciążonych hipotecznie na rzecz (...), a w konsekwencji - Bank miał przymiot wierzyciela (...) sp. z o.o. oraz przysługiwała mu legitymacja procesowa czynna w przedmiotowym postępowaniu, wynikająca z art. 20 ust. 1 p.u.n. Brak rozpoznania przez Sąd I instancji, przy wydawaniu zaskarżonego Postanowienia, materiału dowodowego zawartego w piśmie Wierzyciela z 18 września 2015 roku, który niewątpliwie miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie został powołany dla zwłoki oraz nie dotyczył okoliczności, które byłyby już wcześniej wyjaśniane w przedmiotowym postępowaniu, świadczy o naruszeniu przez ten sąd art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.n. Powyższe naruszenie prawa procesowego skutkowało również naruszeniem art. 20 ust. 1 p.u.n. polegającym na bezzasadnym uznaniu przez Sąd I Instancji, iż Bank w chwili orzekania w przedmiocie wniosku o ogłoszenie upadłości nie był już wierzycielem (...) sp. z o.o., a zatem nie miał legitymacji do żądania ogłoszenia upadłości Dłużnika, podczas gdy w rzeczywistości do dnia wniesienia niniejszego zażalenia nie utracił on statusu wierzyciela hipotecznego Dłużnika.

Uczestnik w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. Wskazał, iż zarzuty podnoszone przez Wnioskodawcę nie powinny być przedmiotem badań sądu upadłościowego. Do powyższych rozważań właściwe są odpowiednio sądy procesowe oraz sądy wieczystoksięgowe. Byłoby to sprzeczne w szczególności z art. 3 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013 r. poz. 941), który wprost stanowi, że istnieje domniemanie prawdziwości wpisu w księdze wieczystej. W załączniku nr 3 złożonym wraz z zażaleniem przez Wnioskodawcę, w przypadku wszystkich nieruchomości stanowiących zabezpieczenie hipoteczne (...), (...) Sp. z o.o. nie występuje jako właściciel ani użytkownik wieczysty. Ponadto, zaistniały w sprawie stan faktyczny nie budzi zastrzeżeń co do ważności czynności prawnych dokonanych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o. w organizacji z siedzibą w B. oraz (...) Sp. z o.o. w organizacji z siedzibą w B.. Dnia 26 marca 2014 r. pomiędzy M. Ż. i D. K. a (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez K. M. została zawarta umowa sprzedaży udziałów spółki (...). Sprzedający oraz Kupujący udali się dnia 7 kwietnia 2014 r. do Kancelarii Notarialnej K. G., żeby poświadczyć autentyczność własnoręcznych podpisów. Notariusz jako funkcjonariusz publiczny i osoba zaufania publicznego, musi posiadać wykształcenie i wiedzę prawniczą, w tym między innymi z zakresu prawa spółek handlowych. Składający podpisy uzyskali od notariusza pouczenie na temat momentu skutecznego przejścia udziałów, który następuje nie tyle z chwilą złożenia podpisów, co ich poświadczenia notarialnego. Ze względu na powyższe, tego samego dnia, nabywca udziałów spółki (...), K. M., sporządził protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...). Podczas powyższego zgromadzenia podjęto uchwały m. in. w przedmiocie: odwołania M. Ż. z funkcji Prezesa Zarządu Spółki (...), powołania M. S. na funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...). Jako że nabycie udziałów nastąpiło zgodnie z art. 180 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych, K. M., będący nowym i jedynym właścicielem, był kompetentny do zwołania NZW spółki (...). Co prawda, podobne NZW miało miejsce w dniu sporządzenia umowy o zbyciu udziałów, z którego sporządzono protokół NZW z dnia 26 marca 2014 r., jednakże dowiedziawszy się u notariusza o właściwym momencie przejścia ich własności, K. M. naprawił swój błąd spowodowany niewiedzą w tym zakresie i zwołał kolejne NZW w dniu poświadczenia podpisów przez notariusza. Na kolejnym NZW spółki (...), które odbyło się dnia 10 kwietnia 2014 r., odwołany ze stanowiska Prezesa Zarządu Spółki (...) został M. S., a jego miejsce zajął J. F.. Reprezentując więc spółkę (...) dnia 14 kwietnia 2014 r. przy umowie sprzedaży nieruchomości od (...) sp. z o.o. opisanych w następujących numerach ksiąg wieczystych : (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) był kompetentny do dokonania wspomnianej czynności nabycia. Jego umocowanie do dokonania tej czynności zostało zweryfikowane najpierw przez notariusza, a następnie przez sąd wieczystoksięgowy dokonujący wpisu przeniesienia własności w odpowiednich księgach wieczystych. Notariusz, jako przedstawiciel zawodu zaufania publicznego, ma obowiązek działania zgodnie z prawem i przestrzegania kodeksu etyki zawodowej. W przypadku naruszeń, może być pociągnięty do odpowiedzialności. Wątpliwe jest więc, aby notariusz sporządziła akt notarialny nie zbadawszy umocowania, co sugeruje wnioskodawca.

Natomiast zgodnie z art. 626⁸ § 2 Ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 101) - Kodeks postępowania cywilnego, sąd wieczystoksięgowy, rozpoznając wniosek o wpis, obowiązany jest do badania treści i formy wniosku wraz z dołączonymi dokumentami. Badanie treści wniosku polega na sprawdzeniu, czy wniosek został złożony przez osobę legitymowaną do jego wniesienia i czy przytoczone we wniosku okoliczności mogą być podstawą dokonania żądanego w nim wpisu. Tym samym, doszło do skutecznego zbycia nieruchomości przez spółkę (...) sp. z o.o. na rzecz spółki (...).

Skoro więc Uczestnik postępowania nie jest właścicielem nieruchomości obciążonych na rzecz Wnioskodawcy, to wnioskodawca – zdaniem uczestnika - nie jest wierzycielem Uczestnika w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 1 p.u.n. i nie może dochodzić swojej wierzytelności zabezpieczonej hipoteką na majątku niebędącym własnością Uczestnika. (...) nie jest wierzycielem Uczestnika, nie posiada więc legitymacji do złożenia wspomnianego wniosku. Ponadto, należy podkreślić fakt, że nieruchomości, na których Wnioskodawcy przysługuje wierzytelność, dwukrotnie zmieniły swojego właściciela. Oznacza to, że umocowanie do dokonania czynności sprzedaży zostało dwukrotnie badane przez notariuszy, jak i sądy wieczystoksięgowe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie okazało się niezasadne.

Na wstępie należy stwierdzić, iż sąd I instancji nie naruszył art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 35 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, gdyż pismo wnioskodawcy z 18 września 2015 r. wpłynęło do akt już po wydaniu postanowienia z 21 września 2015 r. Sąd Rejonowy w dacie wydawania postanowienia nie znalazł zatem treści tego pisma i zawartych w nim wniosków dowodowych. Nie mógł ich zatem pominąć, zostały one przy tym powielone w zażaleniu, stanowiąc w istocie jego podstawę. Ten zarzut wnioskodawcy jest zatem nieuzasadniony.

Słuszna jest przy tym argumentacja sadu I instancji, iż ewentualna bezskuteczność czynności prawnych dłużnika opisanych w art. 127 ust. 1 i 3 p.u.n., podnoszona we wniosku o ogłoszenie upadłości, wymagałaby dodatkowego potwierdzenia w orzeczeniu sądowym, którym wnioskodawca nie dysponuje. Dowodzenie takiej okoliczności niewątpliwie przekraczałoby ramy postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości. Ponadto zasadnie sąd upadłościowy wskazał, iż art. 127 p.u.n. nie ma zastosowania już na etapie orzekania w przedmiocie ogłoszenia upadłości a także, iż nie przedstawiono dowodów na pozorność czynności prawnych w postaci zbycia nieruchomości. Słuszność tej argumentacji wykazuje zresztą chociażby fakt, iż nie została ona podważona w zażaleniu. Sąd Okręgowy w całości podziela tu stanowisko przedstawione przez Sąd Rejonowy, nie ma zatem potrzeby go powtarzać.

Natomiast w zażaleniu wskazano zasadniczo na nową okoliczność w postaci nieważności czynności zbycia nieruchomości dłużnika na rzecz spółki (...) mających wynikać z faktu, iż (...) sp. z o.o. skutecznie nabyła 100 % udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) dopiero w dacie notarialnego poświadczenia podpisów złożonych pod Umową Sprzedaży Udziałów, czyli 7 kwietnia 2014 roku, czego skutkiem uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. podjęte w dniu 26 marca 2014 roku przez (...) sp. z o.o., tj. podmiot, który w tej dacie nie miał być wspólnikiem (...), należałoby uznać za nieistniejące z mocy prawa, co powoduje, iż M. Ż. nigdy nie została skutecznie odwołana z zarządu spółki (...). W efekcie, zdaniem wnioskodawcy, oświadczenie woli spółki (...) o nabyciu (...) od (...) sp. z o.o., winno zostać złożone, zgodnie z zasadami reprezentacji łącznej obowiązującymi w (...) sp. z o.o., przez obu pełniących w tym czasie swoje funkcje członków zarządu (...) sp. z o.o., tj. przez J. F. oraz M. Ż.. Brak zachowania zasady reprezentacji łącznej przy zawieraniu tychże umów miał skutkować ich bezwzględnie nieważnością, co oznacza iż nie mogą one zostać konwalidowane przy zachowaniu prawidłowej reprezentacji.

W odpowiedzi na zażalenie uczestnik wskazał, że istotnie dnia 26 marca 2014 r. pomiędzy M. Ż. i D. K. a (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez K. M. została zawarta umowa sprzedaży udziałów spółki (...). Sprzedający oraz Kupujący udali się dnia 7 kwietnia 2014 r. do Kancelarii Notarialnej, żeby poświadczyć autentyczność własnoręcznych podpisów. Składający podpisy uzyskali od notariusza pouczenie na temat momentu skutecznego przejścia udziałów a tego samego dnia K. M. jako nabywca udziałów, sporządził protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...). Podczas powyższego zgromadzenia podjęto uchwały m. in. w przedmiocie: odwołania M. Ż. z funkcji Prezesa Zarządu Spółki (...), powołania M. S. na funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...). W takiej sytuacji - według uczestnika - nabycie udziałów nastąpiło zgodnie z art. 180 ksh a K. M. był kompetentny do zwołania NZW spółki (...). Uczestnik wskazał, iż podobne NZW miało miejsce w dniu sporządzenia umowy o zbyciu udziałów, z którego sporządzono protokół NZW z dnia 26 marca 2014 r., jednakże dowiedziawszy się u notariusza o właściwym momencie przejścia ich własności, K. M. naprawił swój błąd spowodowany niewiedzą w tym zakresie i zwołał kolejne NZW w dniu poświadczenia podpisów przez notariusza. Na kolejnym NZW spółki (...), które odbyło się dnia 10 kwietnia 2014 r., odwołany ze stanowiska Prezesa Zarządu Spółki (...) został M. S., a jego miejsce zajął J. F.. Zdaniem uczestnika, reprezentując spółkę (...) dnia 14 kwietnia 2014 r. przy umowie sprzedaży nieruchomości od spółki (...) sp. z o.o. opisanych w następujących numerach ksiąg wieczystych: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) był on kompetentny do dokonania wspomnianej czynności nabycia. Jego umocowanie do dokonania tej czynności zostało zweryfikowane najpierw przez notariusza, a następnie przez sąd wieczystoksięgowy dokonujący wpisu przeniesienia własności w odpowiednich księgach wieczystych. Uczestnik dołączył do zażalenia protokół NZW z dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy, rozstrzygając zażalenie wnioskodawcy, podzielił pogląd przedstawiony przez B. S. i P. Z. w cytowanej wcześniej przez Sąd Rejonowy publikacji („Sporność roszczenia a legitymacja wierzyciela do

złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości” , „Monitor Prawa Bankowego”, październik 2013, s. 97 - 108) , iż w sytuacji gdy dłużnik zaprzeczy istnieniu wierzytelności, z której wnioskodawca wywodzi swoje prawo do żądania ogłoszenia upadłości, wówczas istnienie wierzytelności wierzyciel powinien udowodnić. Nie wystarczy wtedy uprawdopodobnienie roszczenia w myśl art. 24 p.u.n. Sąd Okręgowy aprobeuje argumentację sądu I instancji dotyczącą w szczególności wykładni art. 20 p.u.n. Samo zaprzeczenie przez dłużnika jest oczywiście niewystarczające do stwierdzenia, że wierzytelność bądź prawo ma charakter rzeczywiście sporny. Domniemany dłużnik powinien więc wskazać na okoliczności, które podważają twierdzenia wnioskodawcy. Słusznie przy tym autorzy artykułu podkreślili , iż nie bez znaczenia dla sposobu procedowania w sprawach o ogłoszenie upadłości pozostaje fakt, że ustawodawca wyraźnie zaakcentował w przepisach p.u.n. wagę dokumentów jako dowodów w tego typu sprawach, wskazując, że wniosek powinien zostać udokumentowany (art. 22 i 23 p.u.n.), zaś wysłuchanie samego dłużnika może nastąpić jedynie w razie potrzeby (art. 30 ust. 1 p.u.n.). Przy czym wykazanie legitymacji procesowej nie polega na konieczności przeprowadzenia przez sąd wnikliwego postępowania dowodowego co do podstaw prawnych i faktycznych wskazanego przez wnioskodawcę roszczenia. Przeprowadzenie tych dowodów przez sąd nie może wkraczać w kompetencje sądu powołanego do rozstrzygania spraw cywilnych i zastępowania wyroku postanowieniem o ogłoszeniu upadłości. Ustanowiono instrukcyjne terminy na rozpoznanie samego wniosku o ogłoszenie upadłości jak i zażalenia na postanowienie w przedmiocie ogłoszenia upadłości , co wskazuje na wolę ustawodawcy rozpatrywania tych spraw bez zbędnej zwłoki. Jeżeli istnienia roszczenia nie sposób jednoznacznie ustalić na podstawie przedłożonych dokumentów, a dłużnik zaprzecza twierdzeniom wnioskodawcy i powołuje na tę okoliczność stosowny materiał dowodowy - to wniosek o upadłość powinien być oddalony bez konieczności badania podstaw materialnych i prawnych kwestionowanego roszczenia. Zdaniem Sądu Okręgowego taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Nie przesądzając o zasadności stanowiska uczestnika i wnioskodawcy należy stwierdzić , iż wyjaśnienie sytuacji prawnej dotyczącej własności nieruchomości wymagałoby dokładnej analizy , dla której konieczne byłoby przeprowadzenie postępowania dowodowego na ogólnych zasadach.

W cytowanym wcześniej artykule podkreślono , iż brak legitymacji po stronie wnioskodawcy z uwagi na sporność roszczenia polega zaś nie na tym, że roszczenie w ogóle nie istnieje ale że jego podstawy w chwili procedowania przez sąd upadłościowy są sporne i w związku z tym winny być ustalone w drodze postępowania rozpoznawczego w trybie przepisów k.p.c. Nie można bowiem używać wniosku o ogłoszenie upadłości jako zastępstwa drogi postępowania cywilnego, które ma na celu ustalenie, czy wierzytelność w ogóle istnieje i czy przysługuje wierzycielowi w stosunku do dłużnika. Wobec uznania roszczenia za sporne należy stwierdzić, że prawidłową drogą dochodzenia takiego prawa majątkowego jest „zwykłe” postępowanie rozpoznawcze, które umożliwia pełne przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz umożliwia sądowi wszechstronne zbadanie okoliczności sprawy. Właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie , gdzie – w żaden sposób nie rozstrzygając o zasadności twierdzeń wnioskodawcy oraz uczestnika – należy jednoznacznie podkreślić , iż udowodnienie legitymacji czynnej wnioskodawcy w zaistniałym stanie faktycznym przekracza ramy postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

Należy przy tym przypomnieć , iż uczestnik postępowania nie jest wpisany w księgach wieczystych dotyczących nieruchomości , na których ustanowiono zabezpieczenia hipoteczne na rzecz wnioskodawcy. Sąd Okręgowy nie neguje oczywistego stanowiska wnioskodawcy, iż domniemanie wynikające z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece jest domniemaniem wzruszalnym. Jednakże , wbrew twierdzeniom wnioskodawcy , nie jest jednoznaczną kwestią w jakim trybie może nastąpić obalenie tego domniemania. Sąd Najwyższy w nowszych orzeczeniach wyraża stanowisko, zgodnie z którym , w przypadku wpisów konstytutywnych do księgi wieczystej obalenie domniemania z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece może nastąpić wyłącznie w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (por. uchwałę SN z 13 stycznia 2011 r., III CZP 123/2010, OSNC 2011, nr 9, poz. 96, LexisNexis nr 2444477; wyrok SN z 16 lutego 2011 r., I CSK 305/2010, OSNC-ZD 2012, nr A, poz. 7, LexisNexis nr 2811289; wyrok SN z 4 marca 2011 r., I CSK 340/2010, LexisNexis nr 2573537; wyrok SN z 9 listopada 2011 r., II CSK 104/2011, LexisNexis nr 3961535 , por. także B. Jelonek-Jarco Komentarz do art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece , Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis 2014). Takim wpisem jest np. wpis prawa użytkownika wieczystego , który dotyczy większości nieruchomości wskazanych w zażaleniu (art. 27 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarowaniu nieruchomościami). Również przy wpisach deklaratywnych prezentowany jest w niektórych

orzeczeniach SN analogiczny pogląd (por. orzeczenia SN w sprawach o sygn. I CK 389/04 oraz IV CSK 459/09). W postanowieniu z dnia 26 marca 2014 r. , V CSK 686/13 , Sąd Najwyższy zajął wręcz stanowisko , iż jedynym w zasadzie sposobem wzruszenia domniemania prawnego z art. 3 ust. 1 u.k.w.h., jest powództwo o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości oparte na art. 10 u.k.w.h. Nawet jednak przyjmując pogląd odmienny prezentowany przez wnioskodawcę i biorąc pod uwagę wskazane wyżej ograniczenia wynikające z charakteru postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości , nie jest to droga za pomocą której można by obalić domniemanie wynikające z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Wymaga to bowiem przeprowadzenia normalnego postępowania dowodowego, którego z przyczyn wskazanych wyżej , nie prowadzi się badając zasadność wniosku o ogłoszenie upadłości.

Należy podkreślić , iż ogłoszenie upadłości ma daleko idące skutki (również materialnoprawne) , na co wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu postanowienia z 18 września 2015 r. Niedopuszczalne byłoby zatem ogłoszenie upadłości przedsiębiorcy, na wniosek podmiotu, który swoje uprawnienie do żądania ogłoszenia upadłości wywodzi z wierzytelności, której podstawy są wątpliwe.

W związku z powyższym zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 35 p.u.n.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z art. 98 kpc w zw. z art. 35 p.u.n. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika postępowania w kwocie 450 zł (§ 10 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

SSO Elżbieta Kala SSO Wojciech Wołoszyk SSO Wiesław Łukaszewski